

PROGRAMA DE MÀ

Les Musiciens du Prince-Monaco, Bartoli & Capuano –*Orfeo ed Euridice* de Gluck

Palau Òpera

Dimarts, 25 de novembre de 2025 – 20 h

Sala de Concerts



PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

Amb la col·laboració de:



ASSOCIACIÓ
**ORFEO
CATALÀ**



**Ajuntament
de Barcelona**
Institut de Cultura



Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura



GOBIERNO
DE ESPAÑA

MINISTERIO
DE CULTURA

inaem
INSTITUTO NACIONAL DE
LAS ARTES ESCÉNICAS Y DE LA MÚSICA

Compromís amb el medi ambient:



EUROPEAN
MICROBIOBIOLOGICAL
ASSOCIATION



BIOSPHERE
SUSTAINABLE LIFESTYLE

Membre de:



EUROPEAN
CONCERT HALL
ORGANISATION

Programa

Cecilia Bartoli, mezzosoprano – *Orfeo*
Mélissa Petit, soprano – *Euridice i Amor*
Il Canto di Orfeo (Jacopo Facchini, director)
Les Musiciens du Prince-Monaco
Gianluca Capuano, director

Christoph Willibald Gluck (1714-1787)
Orfeo ed Euridice (versió de Parma del 1769)
Llibret de Raniero de' Calzabigi (1714-1795)
versió de concert semiescenificada

Producció de l'Òpera de Montecarlo

Obertura

Escena primera

Cor: “Ah! Se intorno”
Recitatiu d'Orfeo: “Basta, basta o compagni”
Ball
Cor: “Ah! Se intorno”
Ària d'Orfeo: “Chiamo il mio ben”
Recitatiu d'Orfeo: “Numi, barbari numi”

Escena segona

Recitatiu d'Amore i Orfeo: “T'assiste Amore”
Ària d'Amore: “Gli sguardi trattieni”
Recitatiu d'Orfeo: “Che disse?”

Escena tercera

Ball

Cor: “Chi mai dell’Erebo”

Ball

Cor: “Chi mai dell’Erebo”

Cor i Orfeo: “Deh placatevi con me”

Cor: “Misero giovane”

Arioso d’Orfeo: “Mille pene”

Cor: “Ah, quale incognito”

Arioso d’Orfeo: “Menti tiranne”

Cor: “Ah, quale incognito”

Dansa de les fúries

Escena quarta

Dansa dels esperits benaurats

Arioso d’Orfeo: “Che puro ciel”

Cor: “Vieni a’ regni”

Dansa dels herois i les heroïnes

Recitatiu d’Orfeo: “Anime avventurose”

Cor: “Torna, o bella”

Escena cinquena

Recitatiu d’Orfeo i Euridice: “Vieni, segui i miei passi”

Duet d’Orfeo i Euridice “Vieni, appaga il tuo consorte”

Recitatiu d’Euridice: “Qual vita è questa mai”

Ària d’Euridice: “Che fiero momento”

Recitatiu d’Orfeo i Euridice “Ecco un nuovo tormento!”

Ària d’Orfeo: “Che farò senza Euridice?”

Recitatiu d’Orfeo: “Ma, finisca e per sempre”

Ball i cor: “Ah, se intorno”

Aquest concert té una durada de 95 minuts sense pausa.

La durada del concert és aproximada.

#òpera #antiga #gransfigures

Fes-te benefactor del Palau

Per la música i el patrimoni,
per la llum i l'harmonia.
Pel poder transformador
d'un projecte únic.
Per un Palau per sempre.

Suma't al projecte!

Poema

Mesures

que els pantans són quasi buits
que no plou amb constància suficient
que no hi ha prou aigua de reserva
i que les previsions tampoc no apunten canvis
—diuen avui com deien ahir a la ràdio

i jo que quan ho escolto penso en tu
en tots aquests diluvis que provoques

Mireia Calafell

Si una emergència (Proa Edicions, 2024)

Connecta't a Palau Digital!

Concerts i continguts divulgatius
exclusius disponibles gratuïtament
a palaudigital.cat

Veure ara



Et cal saber...

Qui en són els protagonistes?

Cecilia Bartoli (Roma, 1966), mezzosoprano. Amb una carrera de més de trenta-cinc anys, és apreciada pel carisma, teatralitat i imaginació intel·lectual en les seves interpretacions, trets vinculats a un virtuosisme singular que ja al principi la va fer destacar de forma pionera. El seu repertori abasta un ampli repertori des del Barroc fins al *bel canto*. Ha dedicat gran part de la seva carrera a la investigació i recuperació del repertori de compositors injustament oblidats, com Caldara, Scarlatti, Steffani o Salieri, amb una important tasca d'edició i l'enregistrament d'un gran nombre d'obres inèdites.

Des del 2012 és la primera dona que assumeix la direcció artística del Festival de Pasqua de Salzburg. El desembre del 2019 va ser designada per dirigir l'Òpera de Montecarlo.

L'any 2016, sota l'empara del Principat de Monaco, va crear la formació barroca Les Musiciens du Prince-Monaco, de la qual és directora artística. Des del 2019 l'italià Gianluca Capuano n'és el director musical.

Quines són les claus del concert?

L'any 2001 Cecilia Bartoli va enregistrar l'àlbum *Gluck italian arias*, on va incorporar un recull d'àries d'òperes desconegudes, com *Il Parnaso confuso* o *La Semiramide riconosciuta*. En un acte de coherència amb la seva tasca de recuperació d'obres desconegudes, no hi va incloure l'ària arxiconeguda “Che farò senza Euridice” de l'òpera *Orfeo ed Euridice*, i, fins ara, la cantant italiana no ha enregistrat aquesta ària ni, per tant, tampoc l'òpera sencera. Així doncs, aquesta és una ocasió única per escoltar-la interpretar aquesta òpera en viu en el paper d'Orfeo.

A què he de parar atenció?

Christoph Willibald Gluck (Erasbach, 1714-Viena, antic Sacre Imperi Romanogermànic, 1787) va ser un compositor destacat durant el període clàssic, sobretot per la seva reforma operística esdevinguda entre Claudio Monteverdi i Richard Wagner. *Orfeo ed Euridice* és precisament l'òpera de transició, en la qual Gluck assaja per primer cop els seus principis artístics, si bé alguns no estan tan fixats com en òperes posteriors. Un dels fets predominants de la seva reforma és el retorn a la importància del text. Gluck vol retornar el protagonisme a la paraula per sobre de l'ornamentació vocal i així allunyar-se de la tendència habitual en l'òpera barroca. Un dels exemples és l'eliminació de l'ària *da capo*, en la qual es repetia la part inicial de l'ària tot afegint-hi ornamentacions.

Sabies que...

Gluck comença a prescindir dels *castrati* com a protagonistes de les seves òperes. De fet, hi ha diverses versions d'aquesta òpera, per a *alto* o tenor. Més recentment sol ser una mezzosoprano la que fa el paper principal de l'òpera, com és el cas d'avui.

A la versió en francès d'*Orfeo ed Euridice*, Gluck hi va afegir ballets i hi va canviar alguns recitatius per adaptar-la als gustos del públic francès. Aquesta versió es va estrenar a París (Salle du Palais-Royal, 1774) amb el llibret en francès elaborat per Pierre-Louis Moline (l'original és de Raniero de' Calzabigi). El personatge d'Orfeo està destinat a un *haute-contre* o tenor lleuger.

El primer disc icònic de l'era Bartoli va ser *The Vivaldi album* (1995), en què la cantant italiana, al costat d'Il Giardino Armonico, l'Arnold Schoenberg Choir i Giovanni Antonini recuperaven àries poc sovintejades d'òperes de Vivaldi. Se'n van vendre 700.000 còpies i va aconseguir set discos d'or. Bartoli ha venut prop de dotze milions de cedés al llarg de la seva carrera sumant tots els àlbums.

Palau de la Música Catalana



Aquest Nadal, fes del Palau el teu ritual!

2 de desembre

Cantates del Barroc

Alex Potter & Bach Collegium Barcelona

14 de desembre | 11 de gener

El Messies de Händel

Orquestra Simfònica del Vallès

16 de desembre

Cantates de Nadal del Barroc

Núria Rial & Café Zimmermann

16 de desembre | 9 de gener

Homenatge a Morricone i Rota

Orquestra Simfònica del Vallès

19 de desembre

Oratori de Nadal de J. S. Bach

Cor de Cambra del Palau & Il Gardellino

20 de desembre

Festival de valsos i danses

Laura del Río & Orquestra Simfònica
del Vallès

20 i 22 de desembre | 10 i 11 de gener

Les quatre estacions de Vivaldi

Farran Sylvan James & Vespres d'Arnadí

21 de desembre

La Nit de Nadal de Joan Lamote de Grignon

Orfeó Gracienc & Orquestra Simfònica
del Vallès

25 de desembre | 3, 4 i 10 de gener

El trencanous de Txaikovski

Orquestra Simfònica del Vallès, amb
espectacle d'art amb sorra a càrrec de
Borja González

28 i 31 de desembre | 1, 2, 3 i 4 de gener

Concert d'Any Nou

Orquestra Simfònica del Vallès

6 de gener

Homenatge a Williams i Zimmer

Orquestra Simfònica del Vallès

Més informació i entrades a palaumusica.cat/nadal

Comentari

Gluck, Calzabigi i el seu banc de proves

Tan famosa i revolucionària com la primigènia òpera *L'Orfeo* (1607) de Claudio Monteverdi (1567-1643) és una altra obra pensada per al teatre musical inspirada també en el mite òrfic, *Orfeo ed Euridice* (1762) de Christoph Willibald Gluck (1714-1795), amb *libretto* de Raniero de' Calzabigi (1714-1795), poeta italià que a Viena també proporcionaria al compositor els llibrets d'*Alceste* (1767) i *Paride ed Elena* (1770). Plegats, compositor i llibretista, encapçalarien una reforma que afectaria el gènere operístic que des de feia més d'un segle conqueria el públic per tot el continent.

A cavall entre el Barroc més voluptuós i un tímid primer Classicisme, *Orfeo ed Euridice* és una obra que camina entre dues aigües. Es va estrenar a la cort vienesa el 1762, amb llibret en italià, tal com s'estilava als teatres imperials, amb el rol titular a càrrec del famós castrat Gaetano Guadagni (1728-1792). Anys més tard, el 1769, Gluck la remodelaria per a la seva estrena a Parma, on es va presentar dirigida pel propi compositor tot adaptant el paper protagonista per a les facultats del castrat soprano Giuseppe Millico "Il Moscovita" (1737-1802). A causa de la possibilitat que va tenir el compositor de presentar la seva nova òpera davant l'exigent públic parisenc, va fer importants canvis a la partitura i va posar en música un llibret en francès completament nou: naixia així *Orphée et Eurydice*. Aquesta nova versió, estrenada el 1774, s'ha fet molt popular, encara que actualment se sol optar per l'original vienesa barrejada amb diversos números de la francesa. El principal antecedent d'aquesta particular hibridació el signaria Hector Berlioz (1803-1869), fins i tot traduïnt a l'italià el llibret parisenc.

Aquests detalls revelen una característica usual en el repertori de l'època: més enllà de perfeccionar el producte final, les noves òperes eren contínuament *versionades* i adaptades, impuls capitanejat pel mateix compositor, que modificava la seva partitura d'acord amb la plantilla orquestral, coral i de solistes que tenia a disposició a les diferents corts o teatres on podia col·locar-les. Per la seva banda, els divos que incorporaven una obra imposaven àries escrites per altres autors especialment per al seu lluïment personal o, com quan es va estrenar *Orfeo ed Euridice* a Londres el 1770, s'hi afegia música nova del compositor local de moda, en aquest cas de Johann Christian Bach. Aquests i altres canvis, sumats a la pervivència de les seves

dues versions primigènies –la vienesa i la parisenca–, ha propiciat que la història de la seva escenificació s’hagi prestat a manipulacions de tota mena.

Un d’aquests aspectes és, precisament, el que afecta l’interpret del paper d’Orfeo, creat originalment per a Guadagni. En aquesta ocasió l’interpretarà una mezzosoprano, opció que actualment s’ha imposat a la de contratenor o, com en el cas de la versió francesa, a la de *tenor haute-contre*, ja en desús.

Com a l’estrena vienesa, a la versió de Parma del 1769 –la que avui podem escoltar– no es renuncia al luxe, tant vocal com instrumental, que proposa l’ornament. Tot i així, s’ha de tenir en compte que Gluck va intentar amb la seva reforma renunciar a la floritura excessiva –que defensaven els intèrprets perquè posava en valor les seves qualitats– mitjançant àries que eviten el *da capo* i més aviat monòtones, que no modulen i que tendeixen a repetir una mateixa estrofa (en aquest cas, una adequada dosi d’ornament no va gens malament).

Però les idees del Gluck reformista no es limitaven a aquest aspecte: la seva voluntat era renovar el gènere de l’*opera seria*; amb les successives transformacions, *Orfeo ed Euridice* es converteix en un banc de proves. A la partitura de la posterior *Alceste*, estrenada cinc anys després, un prefaci s’erigeix com a manifest d’aquest impuls d’innovació. S’advertia que “*tots aquests abusos que durant massa temps han distorsionat l’òpera italiana i han ridiculitzat i avorrit el que una vegada va ser el més esplèndid dels espectacles*” havien de replantejar-se per “*tornar a la música la seva veritable tasca, la de servir a la poesia a través de la seva expressió i seguir la trama sense interrompre l’acció ni sufocar-la sota una inútil i supèrflua ornamentació*”. Es titlla els intèrprets que imposaven els seus canvis per a profit propi com “*excessivament arrogants*” i de responsables de menysprear el drama, a la qual cosa s’afegien llibrets que complicaven la trama i aspectes propis de l’espectacle, com coreografies acrobàtiques i escenografies efectistes. La idea era centrar-se en el drama com a fi últim de l’obra sense atemptar contra la raó: cal subratllar que el moviment s’insereix en plena Il·lustració, amb França com a epicentre.

A la partitura tot això es tradueix en la prevalença de l’*arioso* per sobre del *recitativo accompagnato*, forma que s’obre a incloure passatges musicals breus apel·lant a les emocions. Per la seva banda, la *tragédie lyrique* francesa aporta la preeminència del rol del llibretista (del poeta), mentre que el compositor ha de ser fidel al text. A més de fer servir la dansa com a forma d’expressió, contribueix amb la utilització dels cors brindant agilitat a una simple successió d’àries i recitatius. Gluck, actiu també a París, beu de la tradició francesa i evita catalogar les seves obres reformistes com

a “*dramma per musica*” optant per “*tragèdia messa in musica*” –traducció literal de la fórmula de la *tragédie lyrique*– o, com en el cas d’*Orfeo ed Euridice*, per “*azione teatrale*”.

Les obres de l’últim període de Gluck estan escrites directament sobre llibrets en francès i als textos, tot i que continuïn ambientant-se entre deïtats, reis i éssers mitològics, prevalen conceptes propis de la Il·lustració, com ara *lògica*, *veritat* o *naturalesa*, tenint sempre amb objectiu últim la simplificació de l’acció dramàtica.

Pablo Meléndez Haddad, periodista, historiador i crític musical

En Veu Femenina

Dones que han deixat
empremta i muses
que ens inspiren

Reserva ara
la teva visita!



Biografies

Cecilia Bartoli, mezzosoprano



©Uli Weber

És una de les artistes clàssiques més importants del món, amb una carrera escènica destacada que ja suma més de trenta-cinc anys. El seu treball s'inspira en la passió per redescobrir obres menys conegudes i el ferm interès en la interpretació històricament informada. Els seus projectes a gran escala, que apleguen diverses disciplines artístiques, li han reportat el reconeixement internacional i l'han duta a ocupar prestigiosos càrrecs de direcció. A més de ser tot un model per a les generacions futures, es pot dir amb tota la seguretat que Cecilia Bartoli ha fet i fa història al món de la música.

La mezzosoprano sempre aporta a les interpretacions i projectes els aspectes essencials de la seva personalitat: musicalitat, imaginació intel·lectual i un gran sentit teatral, a més de carisma, sensibilitat i calidesa.

Nascuda a Roma i iniciada en la música per la seva mare, la professora de cant Silvana Bazzoni, va ser descoberta des de bon principi per Daniel Barenboim, Herbert von Karajan i Nikolaus Harnoncourt. Cadascun va contribuir a la seva manera a forjar-ne la carrera internacional, que es va anar desenvolupant amb rapidesa. Així, ben aviat va començar a actuar amb altres directors d'orquestra i

prestigioses orquestres als grans teatres d'òpera i sales de concerts de l'Amèrica del Nord, Europa, l'Extrem Orient i Austràlia, a més de molts festivals de gran prestigi.

Les seves recerques innovadores sobre música poc explorada han esdevingut un segell distintiu de la seva carrera, la qual cosa l'ha portada a oferir grans gires de concerts, discos molt exitosos, produccions escèniques espectaculars, així com projectes de cinema i esdeveniments multimèdia molt originals. Des del 2012 Cecilia Bartoli és la directora artística del Festival de Pasqua de Salzburg. A primers del 2023 també va assumir el càrrec de directora de l'Opéra de Montecarlo, fet que la converteix en la primera dona a ocupar-lo en la història de la companyia.

El 2016 va fundar a Montecarlo la seva orquestra Les Musiciens du Prince-Monaco, amb el patrocini del príncep Albert II i la princesa Carolina de Hannover. Actua habitualment amb aquesta orquestra d'instruments històrics, tant a la seva seu a Montecarlo com en gires de gran abast per tot Europa.

El repertori de Cecilia Bartoli gira entorn de Rossini, Mozart, Händel i altres compositors d'aquesta època. La seva àmplia recerca sobre els trets vocals i els papers de cantants llegendaris, com Farinelli, Maria Malibran i Giuditta Pasta també l'ha animat a endinsar-se en àmbits que fins ara es consideraven atípics per a mezzosopranos.

Entre les fites que ressegueixen la seva carrera destaca la primera producció de *La Cenerentola* de Rossini a la Metropolitan Opera de Nova York el 1997, el seu llegendari *Vivaldi album*, del qual s'han venut milions d'exemplars des del llançament el 1999, la marató de concerts a París amb motiu del 200è aniversari de Maria Malibran el 2008, la revolucionària i innovadora interpretació de *Norma* de Bellini el 2013, que va menar a una reconstrucció acadèmica de la partitura original i, el 2022, una setmana dedicada a Rossini a la Wiener Staatsoper que va ser acollida amb gran entusiasme.

La Cecilia Bartoli Music Foundation va ser creada com a manifestació de la tasca filantròpica de l'artista. Té com a objectiu establir col·laboracions amb joves músics amb talent i acostar la música clàssica a un públic més ampli. Entre altres projectes, la Fundació ha creat un nou segell discogràfic en col·laboració amb Decca, "*mentored by Bartoli*". Gràcies a aquesta iniciativa, meravellosos artistes com ara Javier Camarena i Varduhi Abrahamyan han pogut enregistrar els seus primers àlbums d'estudi.

Doctora *honoris causa*, guanyadora de cinc premis Grammy, més d'una dotzena de premis ECHO Klassik i BRIT, Polar Music Prize, Premi Léonie Sonning, Premi de Música Herbert von Karajan i molts altres guardons, Cecilia Bartoli destaca per la seva gran rellevància en el món de la cultura i la música. En aquest sentit, Europa Nostra, la veu europea de la societat civil compromesa amb el patrimoni cultural, va nomenar-la presidenta, càrrec que va assumir durant un període inicial de cinc anys el 2022.

Mélissa Petit, soprano



©Christophe Serrano

Va néixer a Sant Rafèu (Provença). Va estudiar cant a la seva ciutat i a Niça abans d'incorporar-se a l'International Opera Studio de la Staatsoper d'Hamburg. Després de tres anys i dos més com a cantant independent, el 2015 va entrar a l'Opernhaus de Zúric i va reprendre la seva carrera com a *freelance* el 2017.

La seva agenda de la temporada 2025-26 inclou el retorn a l'Opéra de Montecarlo com a Euridice al costat de Cecilia Bartoli, com també al Festival de Salzburg, el debut al Festival d'Ais de Provença, diverses col·laboracions amb orquestres i grups de prestigi, com Les Talens Lyriques, Il Pomo d'Oro, Le Concert de la Loge i Les Arts Florissants, entre d'altres, així com diversos projectes discogràfics amb Les Talens Lyriques i el Palazzetto Bru Zane.

Entre els seus èxits més recents destaquen l'actuació a l'Opéra de Montecarlo com a Servilia de *La clemenza di Tito*, Freia i Woglinde de *L'or del Rin*, el seu aclamat debut en el rol principal de *La guineueta astuta* de Janáček, i com a Juliette de *Roméo et Juliette* al Theater an der Wien; també un altre debut, a la Staatsoper de Berlín i a l'Staats theater de Stuttgart com a Ilia d'*Idomeneo*; la gira amb Cecilia Bartoli per les sales de concerts més prestigioses d'Europa en el rol de Servilia de *La clemenza di Tito* de Mozart i Euridice d'*Orfeo ed Euridice*; el debut com a Sophie d'*El cavaller de la rosa* de Strauss al Grand Théâtre de Ginebra, i el retorn al Festival de Bregenz en el paper d'Amenaïde de *Tancredi*, a més de múltiples col·laboracions amb

orquestres i les formacions Les Arts Florissants, Il Pomo d'Oro, Les Accents, Le Concert de la Loge, Ensemble Pygmalion i l'Orquestra Filharmònica d'Hongria.

Il Canto di Orfeo



©Marco Borrelli

Jacopo Facchini, director

El grup vocal i instrumental Il Canto di Orfeo va ser fundat l'any 2005 per Gianluca Capuano. El seu repertori té com a eix central la música de Giacomo Carissimi, com també la dels seus alumnes i compositors coetanis a Roma. La formació també es dedica a interpretar diferents obres rellevants compostes a Itàlia i en altres indrets europeus entre els anys 1600 i 1750, a més de composicions del Renaixement tardà i dels nostres dies.

Entre els seus enregistraments destaquen un àlbum d'àries de Galuppi amb la mezzosoprano Catherine King (2006) que va ser Editor's Choice de la revista «Gramophone», un CD dedicat a madrigals compostos a Màntua i Ferrara durant el segle XVI, produït per la revista italiana «Classic Voice» (2012) i un CD de música de compositors del nord d'Alemanya del segle XVII, enregistrat en col·laboració amb l'organista Kei Koito (2017).

Molt valorat per les seves interpretacions de música vocal barroca italiana, Il Canto di Orfeo participa als festivals principals de música antiga a Itàlia, entre els quals Musica e Poesia a San Maurizio (Milà), i d'altres a França, Àustria, Suïssa i Alemanya. El grup vocal ha participat en diverses obres contemporànies a La Scala de Milà: *Teneke* de Fabio Vacchi (2007), *A dog's heart* d'Alexander Raskatov (2013), representada igualment a Lió el 2014, i *Die Soldaten* de Bernd Alois Zimmermann

(2015). El 2018 les veus masculines del cor van actuar en un concert d'obres de Kurtág al Festival Milano Musica.

L'any 2017 Il Canto di Orfeo va participar en una lloada producció de *L'incoronazione di Poppea* dirigida per Moshe Leiser i Patrice Caurier a Nantes. Recentment, altres esdeveniments inclouen el seu debut al Festival de Pasqua de Salzburg (2019) amb l'oratori de Caldara *La mort d'Abel*. També una gira europea amb *La clemenza di Tito* la tardor del 2022, dirigida per Gianluca Capuano i amb Cecilia Bartoli en el paper de Sesto. El 2023 el cor va tornar al Festival de Salzburg amb *Orfeo ed Euridice* de Gluck i *L'Orfeo* de Monteverdi, i el 2024 va interpretar *La clemenza di Tito* i la *Gran Missa en Do menor* de Mozart.

Durant dotze anys Il Canto di Orfeo ha organitzat el cicle de concerts Vespri Musicali a San Maurizio, a Milà.

Jacopo Facchini, director del cor



©Marco Borrelli

Va estudiar piano, direcció coral, composició i cant líric. Es va especialitzar en cant barroc amb Sara Mingardo, Gloria Banditelli, Monica Bacelli, Romina Basso, Michael Chance, René Jacobs i Gérard Lesne, i en repertori contemporani amb Alda Caiello.

Els anys 2017 i 2018 va dirigir els cors de l'Opéra National de Montpellier i l'Opéra National de Lorena.

Des del 2019 és director del grup vocal laBarroca de Milà i col·labora amb el Coro Sinfonico de Milà. El 2022 va ser director musical d'una producció concebuda per ell mateix a l'Opéra de Montpellier, i des d'aquell mateix any ocupa el càrrec de director del cor d'Il Canto di Orfeo a *Orfeo ed Euridice* de Gluck, *L'Orfeo* de Monteverdi, *L'anima del filosofo* de Haydn, *La clemenza di Tito* i la *Gran Missa en Do menor* de Mozart, amb Les Musiciens du Prince-Monaco, sota la direcció de Gianluca Capuano, al Festival de Salzburg.

El 2025 ha preparat Il Canto di Orfeo per al Printemps des Arts de Montecarlo, amb *Vespro* de Monteverdi i una obra nova de Bruno Mantovani, i ha col·laborat amb el cor de l'Opéra de Lausana amb *Don Pasquale*.

Com a cantant actua amb Il Canto di Orfeo, Theatro dei Cervelli, Concerto Romano, Cantar Lontano, Cappella Musicale di San Petronio i L'Armonia degli

Affetti.

També ha treballat amb l'Orchestra I Pomeriggi Musicali, sota la direcció de Carlo Boccadoro; Orchestra Sinfonica de Milà, dirigida per Sylvain Cambreling, com també amb Divertimento Ensemble, Mdi Ensemble, Tempo Reale, Cesare Picco, Roberto Cacciapaglia i Royal Philharmonic Orchestra.

Les Musiciens du Prince-Monaco



©Marco Borrelli

L'orquestra va ser fundada la primavera del 2016 a l'Opéra de Montecarlo per iniciativa de Cecilia Bartoli i en col·laboració amb Jean-Louis Grinda, aleshores director de l'Opéra. El projecte de seguida va tenir el suport del príncep Albert II i la princesa de Hannover.

Cecilia Bartoli, intèrpret i directora artística, va reunir els millors músics del món especialitzats en instruments d'època per crear una orquestra inspirada en les tradicions musicals dels segles XVII i XVIII, pròpies de les corts principescues europees. La seva visió artística gira entorn dels grans mestres del Barroc, com Händel i Vivaldi, per bé que també explora els repertoris clàssic i romàntic. L'orquestra interpreta també obres dels segles XIX i XX, incloent-hi Wagner, sempre amb l'excel·lència que la caracteritza.

Les Musiciens du Prince-Monaco i Cecilia Bartoli han actuat als principals escenaris d'Europa, interpretacions que han estat lloades pel públic i la premsa internacional. Actuen habitualment a Salzburg (Festival de Pasqua i Festival d'Estiu). Gianluca Capuano va ser-ne nomenat director titular el març del 2019. Les Musiciens du Prince-Monaco tenen la seva seu a l'Opéra de Montecarlo.

El 2026 celebrarà la seva primera dècada d'existència, amb l'orgull d'assolir l'excel·lència artística i el reconeixement internacional. Com a celebracions, properament s'anunciaran diversos projectes excepcionals

Amb la col·laboració de:



Gianluca Capuano, director



©OMC

Guanyador del 42è Premi Abbiati al millor director, és director titular de Les Musiciens du Prince des del 2019. Nascut a Milà, es graduà en orgue, composició i direcció d'orquestra. Paral·lelament als estudis de música, es graduà amb distinció acadèmica en filosofia teòrica, a la Università Statale de Milà.

El 2006 va fundar el grup vocal i instrumental Il Canto di Orfeo, amb el qual interpreta obres mestres de la música barroca europea en estreta col·laboració amb especialistes destacats en instruments històrics.

Entre els seus compromisos més recents figuren *L'italiana in Algeri* a Zúric; *Orfeo ed Euridice* a València; *Norma* i *La Cenerentola* a Múnic; *Giulio Cesare* a Versalles; *La Cenerentola* i *Giulio Cesare* a Viena; *La Cenerentola* a Florencia; *La clemenza de Tito* i la *Gran Missa en Do menor* de Mozart, com també *Vespro della Beata Vergine* de Monteverdi al Festival de Salzburg; *Orfeo ed Euridice* al Festival Monteverdi de Cremona; *Giulio Cesare*, *L'elisir d'amore*, *La clemenza de Tito* i *L'or del Rin*, a més de *Vespro della Beata Vergine* de Monteverdi, *Un rèquiem alemany* de Brahms i l'*Oratori de Nadal* de Bach a Montecarlo i, finalment, *Orfeo ed Euridice* en gira con Les Musiciens du Prince.

Entre els seus compromisos de la temporada 2025-26 hi ha *Il barbiere di Siviglia* a Viena; Lucerna i Martigny (versió de concert), amb Les Musiciens de Prince; *La*

Cenerentola a Milà; *L'elisir d'amore* a Viena, i *Orfeo ed Euridice* en gira amb Les Musiciens du Prince.

Formacions

Il Canto di Orfeo:

Director del cor: Jacopo Facchini

Sopranos:

Maria Dalia Albertini, Laura Andreini, Caterina Iora, Arianna Miceli, Naoka Ohbayashi

Contralts:

Giulia Beatini, Paola Cialdella, Jacopo Facchini, Annalisa Mazzoni, Elisabetta Vuocolo

Tenors:

Alessandro Baudino, Paolo Borgonovo, Maurizio Dalena, Stefano Gambarino, Peter Gus

Baixos:

Cesare Costamagna, Lorenzo Martinuzzi, Luca Scaccabarozzi, Pier Marco Vinas, Yiannis Vassilakis

Les Musiciens du Prince:

Violins I:

Thibault Noally (concertino), Ágnes Kertész, Andrea Vassalle, Roberto Rutkauskas, Anaïs Soucaille, Reyes Gallardo, Diego Moreno Castelli, Muriel Quistad

Violins II:

Nicolas Mazzoleni (cap de secció), Francesco Colletti, Gian Andrea Guerra, Laura Cavazzuti, Elisa Imbalzano, Svetlana Fomina

Violes:

Diego Mecca (cap de secció), Patricia Gagnon Huang, Emanuele Marcante, Massimo Percivaldi

Violoncels:

Antonio Carlo Papetti (cap de secció), Nicola Brovelli, Candela Gomez Bonet, Guillaume Francois

Contrabaixos:

Roberto Fernández de Larrinoa (cap de secció), Clotilde Guyon

Oboès:

Pier Luigi Fabretti (solista), Guido Campana

Flautes:

Jean-Marc Goujon (solista), Rebekka Brunner

Fagot:

Benny Aghassi (cap de secció)

Trompes:

Emmanuel Frankenberg (cap de secció), Claude Padoan

Trombons:

Simen van Mechelen (cap de secció), Cas Gevers, Gunter Carlier

Fortepiano: Davide Pozzi

Arpa: Marta Graziolino

Percussió: Saverio Rufo

Tour manager: Nicolas Payan

Assistent tour manager: Gleb Lyamenkov

Directora general MDP: Margherita Rizzi Brignoli

Amb la col·laboració de:

També et pot interessar...

Palau Òpera

Diumenge, 15.02.26 – 17.30 h

Sala de Concerts

Giulio Cesare de Händel

Sabine Devieille, *soprano*

Rebecca Leggett, *mezzosoprano*

Beth Taylor, *contralt*

Jakub Józef Orliński, *contratenor*

Yuri Minenko, *contratenor*

Rémy Brès-Feuillet, *contratenor*

Marco Saccardin, *baríton*

Alex Rosen, *baix*

Il Pomo d'Oro

Francesco Corti, *director*

G. F. Händel: *Giulio Cesare* (versió de concert)

Llibret de Nicola Francesco Haym

Preus: de 45 a 98 €

Mecenes d'Honor

Agrolimen

GRUP
euromadi

B Sabadell
Fundació

Santander
Santander
Fundación

Damm
Fundació


Fundació "la Caixa"

HAVAS

isp
Inversiones y Servicios Publicitarios

Limak

Fundació
Grup Farmacèutic
Salvat


The
NANDO
and ELSA
PERETTI
foundation

Mecenes Protectors

Agbar

artyplan

CASA SEAT

CATALONIA
HOTELS & RESORTS


COL·LEGI DE
FARMACÈUTICS
DE BARCELONA

CONTROL
GROUP

DES
Eventi y Spettacoli S.L.

endesa

eurofragance

exea
impact

The Puig Family
Foundation

factorenergia

Fundació
FLUIDRA
Llegat Joan Planes

FUNDACIÓ
Gandara

Fundación
Dvesta

repsol
fundación

Gramona

GVC Gaesco

mesoestetic
40th anniversary | 1985 - 2025

MITSUBISHI
ELECTRIC
Changes for the Better

moventia


Nestlé

Telefónica

Mecenes col·laboradors

ac
marca
Advancing
in Care

aena
aeroports
per a tu

CARDONER
GROUP

Coca-Cola

camins.cat

Deloitte

eurofirms
People first

FC BARCELONA

hp

REIG **JOFRE**

savills

sesé

Mitjans Col·laboradors

ara

EL PAÍS
SEI2 CATALUNYA

el Periódico

EL PUNT AVUI+

FGC
Ferrocarrils
de la Generalitat
de Catalunya

LAVANGUARDIA

EUROPA FM

RAC1

SÀPIENS

3 CATALUNYA
RÀDIO

theNEW
BARCELONA
POST

TMB Transports
Metropolitans
de Barcelona

Col·laboradors

Armand Basi – Ascensors Jordà – Bagués-Marsiera Joiers – Balot Restauració – Caixa Enginyers – Calaf Grup – CECOT – Colonial – Fundació Castell de Peralada – Fundació Metalquímia – Gómez-Acebo & Pombo – Helvetia Compañía Suiza S.A. de Seguros y Reaseguros – Illy – Quadis – Saba Infraestructures, S.A. – Saret de Vuyst Travel – Scasi Soluciones de Impresión S.L. – Soler Cabot – Veolia Serveis Catalunya

Benefactors d'Honor

Professor Rafael I. Barraquer Compte – Mariona Carulla Font – M. Dolors i Francesc – Pere Grau Vacarissas – María José Lavin Guitart – Marta Mora Raurich – M^a. del Carmen Pous Guardia – Daniela Turco – Joaquim Uriach i Torelló – Manel Vallet Garriga

Benefactors Principals

Elvira Abril – Eulàlia Alari Ballart – Pere Armadàs Bosch – Rosamaria Artigas i Costajussà – Núria Basi Moré – Zacaries Benamiar – Francesc Xavier Carbonell Castellón – Lluís Carulla Font – Joaquim Coello Brufau – Josep Colomer Viure – Josep Daniel i Lluïsa Fornos – Isabel Esteve Cruella – Casimiro Gracia Abian – Jordi Gual i Solé – Ramón Poch Segura – Juan Eusebio Pujol Chimeno – Juan Manuel Soler Pujol

Benefactors

Maria Victoria de Alós Martín – Mahala Alzamora Figueras-Dotti – Gemma Borràs i Llorens – Jordi Capdevila i Pons – David Carrasco Chiva – Oriol Coll – Rolando Correa – Elvira Gaspar Farreras – Pablo Giménez-Salinas Framis – Maite González Rodríguez – Irene Hidalgo de Vizcarrondo – Pepita Izquierdo Giralte – Immaculada Juncosa – Joan Oller i Cuartero – Rafael Pous Andrés – Inés Pujol Agenjo – Pepe Pujol Agenjo – Toni Pujol Agenjo – Olga Reglero Bragulat – Carla Sanfeliu – Josep Ll. Sanfeliu – Marc Sanfeliu – Elina Selin – Jordi Simó Sanahuja – M. Dolors Sobrequés i Callicó – Salvador Viñas Amat



PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

